

Med hensyn til arkiverne mener jeg at kunne huske, men hæng mig nu ikke, hvis jeg husker forkert, at aftalen omkring det her var, at andre forskere kunne få adgang til materialet, når disse forskere var færdige, således at der ikke sad nogle forskere og tog materiale fra hinanden. Det betyder så, at andre forskere nu kan gå i gang med det samme materiale og få yderligere.

Min indstilling er selvfølgelig, at arkiverne skal være så åbne som muligt, men jeg kan jo ikke give total åbenhed. For det første er arkivloven ikke udenrigsministerens lov. For det andet er der jo altså også hensynet til statens sikkerhed og andre magter, som man har været i forbindelse med, som også skal respekteres ifølge arkivloven. Men jeg går da ind for den maksimale åbenhed inden for de grænser, som samspillet med andre lande udvirker.

Formanden:

Tak til udenrigsministeren. Da der ikke er flere, der har bedt om ordet, så er forhandlingen... Jo, det er der åbenbart, det må jeg have overset. Hr. Holger K. Nielsen. Er det som ordfører i anden runde?

Hr. Holger K. Nielsen som ordfører i anden runde.

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg havde da regnet med, at også statsministeren havde nogle bemærkninger at komme med, men jeg kan egentlig godt forstå, at han ikke har sagt så meget i dag.

Det, der startede hele det her forløb, var jo, da vi diskuterede den kolde krig i 2003, hvor statsministeren lige havde lanceret kulturkampen. Nu skulle der gøres op med venstrefløj og med de kulturradikale, og statsministeren sagde meget offensivt, at vi måtte have frem i lyset, hvem det var, der gik fjendens ærinde under den kolde krig, vi måtte have afdækket, hvem det var, der begik de moralske svigt. Det lå i forlængelse af en tænkning, der har været i partiet Venstre og hos De Konservative igennem mange år. Derfor udvidede man kommissoriet for forskerne, og det er så det udvidede kommissorium, der nu er kommet en rapport på baggrund af.

Og hvad der de så kommet frem til? De er kommet frem til, at de ikke kunne afdække det, som statsministeren påstod var der. De har ikke afdækket, at der var østagenter, der styrede dansk politik. De har ikke afdækket, at fodnotepolitikken var sovjetisk politik. De har ikke af-

dækket, at der i den henseende var tale om, at sikkerhedspolitikken i 1980'erne var bestemt og styret af agenter eller fra Sovjetunionen.

Det, jeg synes er meget vigtigt at få sagt, er, at den fortælling, som højrefløjnen har kørt med hr. Jesper Langballes koldkrigernetværk, med Bent Jensen i spidsen, med Lars Hedegaard i spidsen, og hvad de hedder, alle de folk, som jeg ved at statsministeren har haft store sympatier for, ikke har fået medhold. Derfor den store ophidselse, da statsministeren på Venstres landsmøde tager afstand fra rapporten og siger: Det er et dårligt stykke arbejde, der er gjort. Han er helt uenig med det. Man havde måske forventet, at han havde fremført lidt flere argumenter, end tilfældet har været her i dag, men det har han ikke gjort.

Lige en kommentar til den meningsudveksling, som vi havde før, og som blev til på baggrund af nogle fuldstændig grove udtalelser fra hr. Søren Pind og fra udenrigsministeren:

Det, som jo var tilfældet i den kolde krig – det synes jeg er vigtigt at få sagt til befolkningen, specielt når de borgerlige politikere fører sig frem som de store moralister – er, at skiftende danske regeringer, socialdemokratiske statsministre, borgerlige statsministre, socialdemokratiske regeringer, borgerlige regeringer, i hele perioden havde en aktiv kontakt med Østblokken på det politiske område, på det handelspolitiske område.

Kl. 19.20

Var det, fordi de var kollaboratører? Var det, fordi de var sovjetiske agenter? Var Poul Hartling kinesisk agent, da han tog over og havde lange samtaler med formand Mao? Var Poul Schlüter Stasiagent, da han tog til Østtyskland i 1989? Var de forskellige ministre agenter, fordi de havde kontakt med Østblokken?

Selvfølgelig var de ikke det. Det var jo en del af den autoriserede udenrigspolitik, at man skulle have kontakt mellem de forskellige parter. Det var jo en del af den officielle sikkerhedspolitik og var det i hele perioden under den kolde krig, med skiftende fokus, med skiftende betoning. Javel, men sådan var det.

Og som jeg sagde, så er det jo altid dilemmaet i et lands udenrigspolitik. Helt aktuelt har vi det i øjeblikket med hensyn til Iran: Skal vi forsøge at få det iranske præstestyre fjernet, eller skal vi altså samarbejde med dem? Det er der jo altid, så lad være med at køre op som de store moralister på det der punkt.